

Адам Мицкевич

Порът участвува в изборите

В гората, след едно изгубено сражение,
избухва сред животните брожение.
Събира се военния съвет.
Говорят всички, без да чакат ред.
И всеки всекиму се жали,
и всеки бърза себе си да хвали,
прехвърлят си вината, викат, спорят –
оставен бил на мира само порът.

До днес в правителството той не е избиран,
нито е служил, нито се е бил,
в партизанлък не се е изхабил
и горд с неопетненото си минало, пледира:
„В часа на разгромената ни мощ
аз искам да решим кой е виновен?
Достоен мъж ли нямаме за вожд?
Не! Ние свикнахме да сме в окови!
На предразсъдъци робуваме до днес.
Не връчваме короната на тез,
които ще я носят по заслуга,
а търсим от избраниците друго:
дали са хищни по рождение,
дали са накачулепи с рога,
какво е социалното им положение.
Та вижте кой ни е предвождат досега!
Лъвът – министър-председателят – самата ярост;
а зубъра – съветника му – оглупял от старост;
а мечката, която фъфле думите едва;
а леопарда с празната глава;
или вълка с полковническите пагони,
привикнал агнетата все да гони,
за комендантката ни кума Лиса
е по-добро да премълча, си мисля,
отколкото по курниците да й светя,
та тя не крие, че си пада по рушвета.
Глигана да подминем, той мечтае само
да трупа жълъди и да се рови в ями –
в калта е влюбен той, а не в барута.
А пък магарето... но да оставим шута.“

Съветът със възторг приключва спора,
открил спасител в пора и дори
короната с готовност ще му повери.
И еква възглас: „Да живее пора!“
Но той, смутен от туй гръмовно „вива“,
внезапно осъзнава, че до смърт
се е изплашил този път.
И чува: „Долу! В дупката се скривай!“
И погнат от избухналия присмех,
той хлътва в дупката и рие в пристъп.
И чак на лакът под разровения двор
не на шега си казва, тих и мъдър:
„Е, драги, туй е също предразсъдък!
Би бил и вожд, ако не беше пор.“

КРАЙ

© Първан Стефанов, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3997>]